

Neměl by mrtvý manžel
zůstat mrtvý?

THRILLER

TROFEJ

DARBY KANE

Lila Ridgefieldová žije se svým mužem, profesorem Aaronem, nerušený život v idylickém univerzitním městečku. Ne vše je ale tím, čím se na první pohled být zdá, a ani Lila není ženou, za kterou ji ostatní považují...

Nejprve zmizí mladá studentka. Brzy nato i Aaron. Posléze vyplouvá na povrch, že pohřešovaná dívka je ve skutečnosti už třetí v řadě za posledních pár let a oba případy přikrývá mnohem zlověstnější stín. Souvislosti jsou nejasné a městečko je na nohou.

Všichni si dělají starosti o osud oblíbeného profesora.

Všichni, kromě jeho manželky, která byla poslední, kdo viděl jeho tělo.

Kam se však podělo?

„Hledáte-li jeden z nejlepších a nejpromyšlenějších thrillerů, které si letos můžete přečíst, dovoluji vám představit Trofej.“

– Mystery and Suspense Magazine

„Typ thrilleru, který miluju: vyšponované domácí napětí, do kterého se vplete jen stín policejního vyšetřování.“

– Julie Clark, autorka knihy *Poslední let*

DARBY KANE

TROFEJ

DARBY KANE

TROFEJ

Přeložil Jiří Zbořil

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazovnosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, s událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Pretty Little Wife Copyright © 2021 by Helen Kay Dimon.

Published by arrangement with William Morrow,
an imprint of HarperCollins Publishers.

Translation © Jiří Zbořil, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-620-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-619-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-213-4 (print)

*Mé mámě, Joan Dimonové, která mi předala lásku
k thrillerům a napětí, která mi nikdy neodmítla
koupit knížku a která mi dala život
(přiznávám, že tím jsem měla asi začít).*

Kapitola první

ZRŮDA.

Dřív jí všechna znamení unikala. Snad je nevědomky ignorovala. Teď neviděla nic jiného.

Rvala ložnici na kusy a žilami jí přitom proudil adrenalin. Převrátila prádelní koš, rozházela jeho obsah. Odstrčila postel, narazila si přitom holeň o kovový rám, ale odhodila matraci, aby zkontrolovala, co je pod ní. Plazila se po podlaze po kolenou a nevěšela si bolesti, která jí po dopadu na tvrdé dřevo vystřelovala až do kostí. Podívala se i za těžké závěsy, které si prosadil, protože z ranního světla ho bolela hlava.

Vzedmul se v ní odpor, který roky pečlivě potlačovala, aby nerušila chatrný mír. Převalila se přes ni vlna horkosti, která otrávil každou dobrou vzpomínku.

Pitomé zatemňovací závěsy. Celé týdny sháněla správnou barevnou kombinaci s temnými okraji, které tak nekompromisně požadoval. Co na tom, že se sama radši probouzí do pokoje zalitého světlem nebo že těžká látka v místnosti vyvolává dusivý pocit temnoty.

Jeho pravidla, jeho potřeby.

Veškerá energie, veškerá potlačovaná nenávisť se v ní tak dlouho hromadila a koncentrovala, až začala vřít. Nedávná řada posměšných a pohrdavých poznámek, které ignorovala. Frustrace, kterou polykala. Zklamání, že podléhá své potřebě cítit se normálně, takže napodobuje všechny kolem sebe, což ji nakonec zavedlo až sem. K němu.

Celou vahou se vrhla na drahocenné závěsy, tahala za ně a škubala jimi, až je s burácivým výkřikem strhla. Pokojem zazněl páravý zvuk, ztratila rovnováhu. Pevná látka, za níž táhla až do bolestivého napětí, se konečně poddala. Levá strana se u tyče roztrhla a tlak, který ji držel zpříma, povolil.

Zamotaly se jí nohy a upadla. Jak široká, tak dlouhá se rozplácla u čela postele. Zůstala ležet, zírala na prázdné místo na bílé zdi a přála si, aby se uměla rozhodovat lépe.

V nastalém tichu zaslechla prasknutí. To povolila bariéra kolem prázdnoty hluboko v jejím nitru, která jí umožňovala potloukat se světem a nevnímat, co vnímat nechtěla. Zlost a nechuť, zklamání a vinu. Emoce se v ní převalovaly a mísily, rozlévaly a zaplavovaly každou buňku.

Nával horka vyprchal tak rychle, jak přišel. Vyschl a zmizel mezi nádechem a výdechem.

Necítila nic.

Kapitola druhá

OD POČÁTEČNÍHO ZÁCHVATU ZUŘIVOSTI UPLY-nula hodina. Zvládla se posadit, ale jinak nic moc. Balancovala na kraji postele pohřbená v hromadě oblečení. Čisté a špinavé prádlo se promíchalo, až splynulo v jednu masu. Všude kolem se válely džíny a svetry vyházené v horečném vyprazdňování šuplíků a šmejdění v tajných zákoutích.

Hlavou se jí míhaly nejrůznější nápady a vzápětí zase mizely. Nedokázala udržet jedinou myšlenku, ani se dopracovat k vysvětlení toho, co našla. Nic, co by odpovídalo jeho historkám. Ani jedné.

Pravda ji bombardovala, ale mozek se odmítal soustředit. Kdykoli se pokusila složit střípky dohromady a rozšiřovat je, cosi v její mysli selhalo a minulo cíl.

A přitom ji do tohoto rozvráceného stavu dovedla tak obyčejná věc. Oblečení. Hledala jedno konkrétní tričko, které, jak ji obvinil, měla ztratit při praní. Jako by to vůbec bylo možné.

„Lilo?“

Trhla sebou, když uslyšela své jméno. Neměl být doma ještě celé hodiny. Samozřejmě že zrovna dneska se rozhodl odejít dřív. Aby ji překvapil.

Co teď chceš?

„Kde jsi?“ volal a dupal po domě.

Svaly se jí odmítaly pohnout. Zasekly se a uvěznily ji v oparu rozostřeného vidění a zastřeného myšlení.

Zatracená videa. První si pustila za trest. Pak druhé. Dál se nedostala, došel jí dech.

Minuty utíkaly, zatímco zírala na obrazovku telefonu. Prsty křečovitě svíraly mobil, který nikdy dřív neviděla. Našla ho v komodě, na kterou nesměla sáhnout, protože prý neskládá oblečení správně. Schoval ho za hromádku obnošených triček, která slíbil protřídit a vyházet. Takových slibů... a nic.

Každému by došlo, proč mu tolik záleží na kusu nábytku. Byla to jeho skrývačka. Ten mobil pro něj očividně něco znamenal, jinak by o něm věděla už dřív. Nikdo neschovává nepodstatné věci.

Teď už ztemnělá obrazovka vybitého telefonu ji týrala. Někdy během druhé nebo třetí minuty ženských hlasů vřících jí hlavou jí mozek vypověděl službu. Celé ty roky potlačování temnoty, popírání a předstírání, že tuhle hrůzu ze svého života vypustila, utápění se v pocitech viny, až ji málem pohltila a zardousila. Vzpomínky. Začaly ji zaplavovat. Všechno to řvaní a urážení. Otázky. Tolik otázek.

Nesmí se to dít znova.

„Lilo? Kde jsi, do háje?“

Dům byl velký, ale ne zase tolik. Brzy ji najde v masivní ložnici na konci chodby pohrouženou v hromadě jeho drahocenného majetku

„Hej...“ Zvuk jeho hlasu se vytratil, když došel do prostřed šatníkového masakru a zastavil se. „Co se tu sakra stalo? Proč jsi mi sahala na věci?“

Jeho věci. Všechno, i ji, považoval za svůj majetek.

Pár vteřin na něj jen hleděla a přemítala, proč vůbec kývla na první rande. Byl okouzující, jistě. Se světle hnědými vlasy a jasně modrýma očima ztělesňoval důvěryhodný typ muže od vedle. Byl vysoký, ale ne příliš. Jeho sebevědomí bylo přitažlivé. Získal si ji úsměvem. Zdál se... neškodný. Po tom toužila. Po mírnosti.

Teď mu ale chtěla dát ránu pěstí do obličeje a mlátit do něj, dokud by ji neuchlácholilo ticho.

„Co tam tak sedíš? Co je s tebou?“ ptal se a zvolna se otáčel ve snaze pojmout všechnu zkázu jejího běsnění.

„Hledala jsem to tvoje triko.“ Hlas měla k vlastnímu překvapení pevný.

„To, co jsi ztratila.“ Prohlásil věčně. „Cením si tvé snahy, ale měla ses zeptat, než ses mi začala hrabat ve věcech.“

„Já tady bydlím taky.“

„Dobře, ale musíš přiznat, že tohle je trochu...“

„Co?“ Neměla tušení, jak by se z toho mohl vykroutit.

„Vyšinuté.“

Á, no jistě. Jasně že řekne zrovna tohle. Shodí to na ni.

Tentokrát – jenom pro tentokrát – se nemýlil. Připadala si odpojená. Pohromadě ji držela už jen tenoucká nit čisté vůle a nic víc.

„Našla jsem tohle.“ Ukázala mu pro ni neznámý telefon.

Výraz se mu nezměnil. Nehnul ani brvou. „Co je to?“

Jako kdyby nevěděl. Ten prolhaný hajzl.

„Nech toho. Je tvůj a víme to oba.“

Dlouze vydechl. Znělo to jako vyčerpaný povzdech. Jako by s ní byl už moc dlouho a už ho to znavovalo. „Jen nebud hysterická.“

Gaslighting, psychická manipulace. Slyšela to ve falešně chlácholivé kadenci jeho hlasu. V každé slabice.

„Ani jsem se nehnula.“ Donutila svůj hlas k vyrovnanosti. Všechna slova oprostila od emocí, aby je nemohl obrátit proti ní.

Podíval se na telefon a pak jí pohlédl zpět do obličeje. „Ne, ale povolila jsi uzdu fantazii. Znáš tě.“

Neznal, ale dalo se spolehnout na to, že vše překrouť a udělá oběť ze sebe. „To není pravda.“

„Podívej se na ten nepořádek.“ Poukázal na prázdné šuplíky komody.

Sevřela mobil ještě pevněji. „Ani ses neobtěžoval použít jiný pin.“

„To by stačilo.“ Čím hlouběji se prodírali do bahna emocí, tím jistěji zněl. Ten jeho smířlivý hlas. Dokonce zvedl ruku v předstíraném gestu kapitulace. Jako by snad potřeboval uklidňovat on *ji*. „Poslouchej.“

„Jen do toho. Vysvětli to.“

„Neměl bych...“ Zastavil se a na pár vteřin se jí zahleděl do očí neoblomným, zlostným pohledem. „Pravda je taková, že to nic není. Nevydařený kanadský žertík několika mých studentek. Nic, s čím by sis měla dělat starosti.“

Považoval ji za idiota. Jinak se to vysvětlit nedalo. Svaly se jí třásly, ale donutila se zvednout. Nějak se vyškrábala na nohy a zůstala stát. „Vím, co jsem viděla.“

Znovu si nad ní povzdychl plný nevole a vratké tolerance. „Co si *myslíš*, že jsi viděla. Protože tě ujišťuju, že se pleteš.“

Další gaslighting.

Teď ji ten trik praštil do očí. Skládá věty a upravuje události tak, že si pak sama připadá absurdně. Překrucuje fakta, dokud sama nezačne zpochybňovat vlastní mozek a oči. Nechá ji, až když začne podezřívat všechno kromě něj.

Tentokrát ne. Udělal něco, co se nedá jen tak odbýt obyčejným vysvětlením, už ho nesmí nechat se z toho vykrotit nebo to smáznout jakoby nic.

Prsty se jí stáhly kolem telefonu, až se jí plast zaryl do dlaně. „Vypadni.“

Veškerou falešnou zdvořilost nahradilo zlé zavrčení. „Je to můj dům, do prdele.“

Nikdy ji neuhodil, což mohla být jen otázka načasování a trochy štěstí. Třeba by stačilo jen malé ponouknutí a bylo by.

Každá buňka v těle se hlasitě domáhala ústupu, ona se ale odmítala vzdát. Pokročila k němu a vyzvala ho tím nejelementárnějším způsobem. Zpochybnila jeho výhradní majetnictví. Zvedla bradu. „Ten dům je náš.“

Ruka se vymrštila a sevřela jí hrdlo. „Zopakuj to.“

Chtěla polknout, ale nešlo to. Hlesla jeho jméno, ale vyšlo z ní jen jako hrubé zasípění. Odvaha v ní zůstávala zarytě nezlomná. „Je náš. Můj stejně jako tvůj.“

Prsty se jí zařaly do kůže, dlaň tiskla průdušnici a vyzývala ji, aby ho dotlačila za hranici. Nestiskl, ale vyzářovala z něj nenávisť, která jí sdělovala, že by docela snadno mohl a ani by toho nelitoval. Čisté opovržení. Jinak se to nazvat nedalo. Kdyby v tu chvíli zmizela, snad by ani nemrkl.

Naklonil se nad ni, až se jeho rty přiblížily těsně k jejímu uchu. „Zaplatila jsi za ten dům, Lilo? Jedinou splátku na hypotéku? Jedinou daň? Účet za vodu?“

Napsal ji sice jako spoluvlastníka, ale celou nemovitost považoval za svoji. Na společný účet poslal tak akorát peněz, aby pokryly všechny účty. Ani o penny navíc. Nechával ji vypisovat šeky, ale každý měsíc kontroloval každý cent, a pak se tvářil, že od ní za tak skvělé zabezpečení očekává vděčnost.

„Nikdy jsi mi k tomu nedal příležitost.“ Chtěla, aby si byli rovni. K tomu se zavazovala, když se brali. On však rok od roku posiloval vlastní autoritu a její roli oslaboval. Udělal z ní převlékáckí panenku na předvádění po městě.

Tiše vzdorovala tím, že začala méně chodit na večere a přestala se účastnit jeho akcí. Lichotivě se jí vemlouval a vnucoval, teď už ale v každém tahu poznávala manipulaci. Byl to všechno jen podfuk, který mu baštila, dokud jednou nezašel příliš daleko.

„Tuhle domácnost vedu já,“ prohlásil.

Jeho peníze. Jeho dům. On rozhoduje, dokonce i o její práci nebo místu pobytu. On, on, on.

Podvolila se mu v tolika ohledech. Ani nevěděla, kdy se to stalo nebo proč dovolila svému životu se tak scvrknout.

Už ne, zavibrovalo jí tělem nevysslovené prohlášení.

„Udělej to, nebo mě pusť.“ Hlasivky se napínaly proti jeho ruce.

Zamračil se. „Cože?“

„Zabij mě. K tomu to směřuje, ne?“ Ukazoval tím směrem každý jeho pohyb i vleklý vztek v hlase.

Přes potřebu ovládat býval většinou vyrovnaný. Teď na něj ale něco měla. Získala něco, co by ho dokázalo zlomit, zničit nablýskanou reputaci, kterou si vypracoval sousedskými dobrými skutky a falešnými úsměvy. Jako kdyby bod jejího zlomu to odpoledne vychýlil i jeho.